

D'Himmelsdéierchen

Et war opgefall, den Emile, alias Mulles Blondinet aus der „Brigade volante“ vun de Parkwiechter op Trotinetten, hat op eemol vill Suen. Opgefall war et net nëmme senger Fra Sabina, mä och de Kollegen aus der Trotinetë-Brigade, fir déi hien all gudden Dag eng Tournée sprange gelooss huet, a ganz besonnesch de Wiertsleit tëschent Lampertsbiere an Hollerech. Huet hie fréier näischt anescht gedronk wéi Béier, da war lo d'Rei un de gudden Drëppe beim Humpen oder un engem seelene Whisky, bei deem hie kee Béier méi gebraucht huet. Heinsdo, wann hie fir d'ganz Wiertschaft nees eng Tournée spendéiert hat, gouf hie gefrot, ob en an der Lotterie gewonnen hätt. Dann huet hie geschmonzt, de Kapp geréselt a mat lueser Stëmm erkläert: „Nee, dat ass vu menger verstuerwener Mamm hirer décker Mouk, déi d'topeg Fra ënnert der Matress verstoppt hat.“ Datt seng Mamm gestuerwe war, huet gestëmmt, dat vun hirer Mouk allerdéngs net.

Et war ausgaangs Juni, wéi de Mulles am ieweschte Stadpark op senger Trotinette laanscht d'Kinnekswiss getrëntelt ass. D'Parkwiechter hunn eng gutt Nues, an 't war him op der Dot kloer, datt deen ale Mann, deen do op enger vun de Bänke bei deene sëllege schéine Blumme souz, a säi grousst Nuesschnappech ra gekrasch huet. Hëllefsbereet, wéi hien als Parkwiechter schonn ëmmer war, huet hie seng Mäschinn widdert d'Bänk gestallt an sech selwer bei de Mann gesat.

„A wou feelt et dann, Meeschter?“

De Pätter huet traureg gelaacht. „Meeschter?, ech si säi Meeschter net méi, 't huet sech ausgemeeschtert.“

„Wat ass da geschitt?“

„Hutt Der mäin Himmelsdéierchen nëirends gesinn?“

De Mulles huet misse schlécken. „Wat gelift?“

„Mäin Himmelsdéierchen! 't ass mer fortgeflunn, 't huet mer op eemol einfach net méi gefollegt. Entschëllegt, mäin Numm ass Spatz, Nicolas Spatz, ech wunnen dohannen an der Stëftung Pescatore.“

„An ech sinn de Mulles“, sot de Mulles virsiichteg, „sot einfach Mulles zu mir. Asou, dann ass Äert Himmelsdéierchen lech fortgeflunn, dat ass jo allerhand! Wéi huet et dann ausgesinn?“

„Majo, wéi Himmelsdéierchen eben ausgesinn“, sot den Nicolas Spatz an huet säin Nuesschnappech an d'Paltongstäsch gestach. „Rout mat schwaarze Punkten. 't steet och grouss, Himmelsdéierchen'drop, 't huet souguer vir e Rad, zwar nëmme e Probeller, mä e fonkelneie Motor.“

„A sou“, sot de Mulles an huet sech de Mann méi no ugekuckt. Deen huet awer geschéngt, nach ganz richtig am Kapp ze sinn.

„Kuckt, hei ass d'Commande“, sot den Här Spatz, an huet an déi aner Paltongstäsch gegräff. „Ech hunn dee Modellflieger selwer gebaut, an en huet mer bis lo ëmmer gefollegt. Ech war fréier e richtige Pilot, musst Der wëssen, scho ganz am Ufank bei der Luxair derbäi. Ech weess zum Beispill nach, wéi op där schéiner, grousser, ronner Hal um Findel „Seven Seas Airlines“ stoung, a spéider „Interocean“. Haut kréien se jo d'Jumboe mat hire laange Schwänz mol net ganz an den Hangar. A jo! ... A lo dat do!“

D'Himmelsdéierchen ass e Modellflieger huet de Mulles erlichtert geduecht, dee Mann ass net geckeg, mä genial a just nëmme eng Grëtzt traureg.

„Ech halen d'Ae mol op“, huet en zum ale Pilot gesot, „a wann ech d'Himmelsdéierchen fannen, da weess ech jo, wou ech lech fannen, fir lech et rëmzebréngen. Allez, de Kapp héich, e Flieger geet seele verluer!“

„Wier et alt wouer“, sot den Här Spatz ganz lues, an de Mulles huet him d'Hand gereecht.

*

Am Märeler Park huet een den Dag drop dräi Uniforméierter gezielt. Fir d'éischt zwéi Polizisten, déi gemittlech do getrëppelt sinn, an um Enn am klengen Bistro bei enger Taass Kaffi an engem Croissant eng Grëtzt gerascht hunn.

Virum drëtten Uniforméierten ass awer nach en Zivilist duerch de Park getrëppelt. Et war e chic gekleeten Här ëm déi véierzeg, en eleganten Hutt op, e schwaarze Mantel mat wäisser Pochette un, an eng Krokodiliedermalette an der rietser Hand. Dir denkt, deen hat bestëmmt och Liedershändschen un, an domat leit Der richtig.

Wéi deen déi zwéi Polizisten op sech duerkomme gesouch, gouf e bleech an Gesiicht an en huet ëm sech gekuckt, wéi en Hues, ronderëm dee véier Juegdhënn ze bille stinn.

Deen eleganten Här war nämlech keen anere wéi den europawäit gesichte kalabresche Gangster Fausto Malepartus, deen eng knapp Stonn virun um Boulevard Royal déi sizilianesch Bank „Pecunia & Nonolet“ iwwerfall an ongeféier 500 000 € a säi Krokokoffer gestoppt hat.

Just virun sech, léns um Wues, gesouch de Fausto Malepartus eng modern Skulptur, eng Statu, déi e jonke Kënschtler

dee leschte Summer hei gezwaft hat: e chic gekleeten Här mat elegantem Hutt a Mantel, an an der rietser Hand e genee sou elegante Këfferchen. „Le banquier“ stoung ënnen op engem Kofferschëldchen. A well dee skulptéierte Banquier an der lénsker Hand näischt hat, huet de Bankraiber net laang gezéckt: Hien huet dem bronzenen oder stolene Männchen säin eegene Këfferchen mat der hallwer Millioun an déi eidel Hand gedréckt, an de Këfferchen ass wierklech hänke bliwwen. Firwat den Artist dem Bankemann e klengen, schrecklech bemoolte Flieger op den Hutt gesat hat, konnt de Gangster net verstoen, mä hie war jo och kee Kënschtler, jiddefalls kee vun där Zort.

De Mann aus Kalabrien huet d'Kéier gemaach an ass am klengen Restaurant verschwonnen, wou en sech en Espresso bestallt huet. Vun do aus gesouch hien d'Polizisten. Hie gesouch se ee Moment bei der Statu stoe bleiwen an diskutieren. Liichten Häerzens gesouch hien se duerno weidergoen, mä riicht op de Restaurant lasssteieren. Eng Minutt méi spéit souzen s'an senger Noperschaft an hunn e Kaffi mat engem Croissant bestallt. Dat war alt nees eng Kéier gutt gaangen. „Cool, Fausto!“, sot en zu sech selwer, „cool!“

Sou kann ee sech iren. Eng Minutt drop kouw nämlech e Mann bei der Statu laanscht. Deen drëtten Uniforméierten ass op enger Trotinette gefuer a bei der Statu mat den zwou Wallisse rofgeklommen. Deen huet sech dee blöde Flieger uewen um Hutt ugekuckt an en um Enn rofgeholl; richtig geklaut. Awer domat net genuch:

Dynamo

Deen onverschimte Kärel huet sech dee Koffer an der lénksen Hand vum metallene Banker ugekuckt, ass méi no gaangen, huet de Koffer aus der lénksen Hand geholl, en opgemaach, an duerno huet e ronderëm sech gekuckt, wéi wann en e Verbrieche begaangen hätt.

De Fausto Malepartus hätt sou gären zu deenen zwéi Poliziste beim Croissant gesot: Heit, kuckt doënnen, do klaut ee meng Suen! Mä dat konnt e jo net gutt maachen. A sou huet de Bankraiber mam Fanger am Mond missen nokucken, wéi deen uniforméierten Déif op der Trotinette mat Fliger a Wallis verschwonnen ass.

*

De Këfferche mat deene ville Suen ass eng zweete Kéier verschwonnen, an zwar hannert ale Bicher op engem Regal am Mulles sengem Keller. Natierlech hat de Mulles am Keller direkt nogezielt, wéi vill där Euroen et da wieren, a wéi en du bis raushat, datt all déi 200- an 100-Euro-schäiner am Ganzen eng Hallef Millioun ausméichen, du ass en dach erféiert.

„Du muss déi Suen op d'Police bréngen“, sot hien sech deen anere Mueren, wéi en an der Zeitung gelies huet, datt genee déi Zomm bei engem Iwwerfall op d'„Pecunia & Nonolet“-Bank geklaut gi war. Fir d'éischt awer wollt hien deem léiwene alen Här Spatz säin Himmelsdéierchen zrëckbréngen, an hien huet sech lo schonns op deem säi frou Gesicht gefreet.

Genee sou war et och, wéi hien nach am Virméttg an der Fondatioun Pescatore opgedaucht ass, an de Portier him iwuer Telefon den Här Nicolas Spatz geruff huet. Dee koum och gläich a koum sech es net zou. En ass dem Mulles bal ëm den Hals gefall, huet Tréine gelaacht an dem Mulles 50 € als klenge Merci an de Grapp gedréckt. Deen ass rout ugelaaf, an den Här Spatz konnt sech net erkläre firwat.

An deene Wochen a Méint déi lo koumen, huet de Mulles lues a lues vergiess, datt e mat deene ville Sue jo eigentlech wollt bei d'Police goen. All puer Deeg a geschwë bal all Dag huet e sech sou en Honnerter aus der Mallette geféisch, a wann nees an der Zeitung stoung, vum Brigang géif nach ëmmer all Spur feelen, dann huet e gegrinst an sech zweeërlee gesot: Wann d'Police ze domm ass, fir dee Brigang ze fänken, da kréien s'och keng Sue vu mir. An zweetens huet hien dru geduecht, datt d'Sue jo enger Bank gehéiert hunn. Déi Bank war mat Sécherheet verséichert, war selwer bestëmmt net ëmmer éierlech, an um Enn gétt se nach vun der Regierung gestäipt, wann et er schlecht geet. Neen, déi kritt näischt rëm. Hien, de Mulles, ka besser mat deene Suen ëmgoen.

Sécher, hien huet sech heinsdo e gudde Patt geleescht, och alt mol zwee oder dräi, seng Trotinette stoung bei verschidene Wiertschafte ronderëm déi Stater Parken alt méi laang wéi soss, a bannen an de Bistron hat hien ëmmer méi lëschtg Kollegen an ëmmer méi frëndlech Wiertsleit ronderëm sech. Mä et war fir ze ver-zweiwelen, hien huet gemierkt, datt hien u

Gewiicht richtig zougeholl huet, mä deen immense Koup Sue wollt einfach net richtig ofhuelen. En huet enges Daags senger Fra Sabina 1.000 € an de Grapp gedréckt an erkläert, en hätt der 2.000 an enger portugisescher Lotterie gewonnen. Dat war natierlech gelunn a schonn zimlech geféierlech, well an de Bistron huet hien ëmmer vu senger Mamm hirer Mouk verzielt, an seng Fra huet hie bei där portugisescher Lotteriesgeschichte zimlech gelunge vun der Säit bekuckt. Neen, dat do war gutt fir eng Kéier, awer keng zweemol. Um Enn weess ee jo net méi, wou ee wat zu wat fir enge Leit gesot huet!

Gelungenerweis huet säi schlecht Gewësse sech no engem hallwe Joer ze réieren ugefaangen, well hien ass jo awer ëmmer en éierleche Bierger gewiescht. Datt hien an de Bistron fir eng gutt, domm Mëllechkou gehale géif, ass him ëmmer méi kloer ginn, an déi Heemlechkete géintiwuer sengem Sabina sinn him all Dag méi op de Wecker gaangen. Am Keller hunn hien nach ëmmer ronn 490.000 € béis ugekuckt, wann en de Wallissendeckel opgemaach huet, an enges Daags huet hien eng grouss Entscheidung getrafft. Op d'Police konnt hien net méi gutt goen, awer eng flott Organisatioun raussichen, där hien all dat Geld kéint schenken, dogéint konnt kee Mënsch eppes hunn.

D'Telefonbuch huet sech zoufälleg selwer op der Säit mat de Kannercrëchen opgeschloen, an hien ass bal vum Stull gefall: Do gouf et eng an der Rue Bellevue, déi huet dach tatsächlech „Bei den Himmelsdéierchen“ geheescht. Dat war et, do war sech net méi laang ze sichen, dat war e Wénk vum Himmel.

Seng Fra war Kommissioun maachen, de Moment war also gënschtg. Hien huet d'Uniform aus- an e ganz normale Kostüm ugedoen, huet d'Wallis mat de Suen erwëscht an ass schonn zéng Minutte méi spéit an der Géigend vun den Himmelsdéierchen op- an ofspazéiert. Wéi sollt hien dat lo maachen?

E klengt Meedchen, dat aus der Schoul koum, bruecht hien op eng Iddi. Hien huet dem Kand d'Wallis an déi riets Hand gedréckt a gesot, hatt soll d'Wallis bei d'Himmelsdéierchen bréngen, da krit hatt herno och fënnf Euro vun him.

Datt huet dat Klengt sech net zweemol soe gelooss an d'Kommissioun propper gemaach. D'Sekretärin vun der Crèche war verwonnert, huet d'Wallis opgemaach, wéi d'Meedche scho fort war, huet bal e Schlag kritt, wéi se dat sëlleg Geld gesouch, an huet duerch d'Fenster gesinn, wéi e Mann deem klenge Meedchen eppes ginn huet.

„Ech gi geckeg!“, huet d'Sekretärin haart geruff, „dat ass dach menger Cousine Sabina säin Alen!“

Josy Braun